

bage til sin Rede, indesluttede sig der med sine udvalgte Krigere, medens den hellige, hvide Fane, som en Dervisch havde givet ham, og ved hvilken han ventede Seir, stolt bølgede fra Gibraltaros højeste Taarn. Men Roden steg, den bleve Hunger stjal sig ind i Borgen, og hans Mænd bøde omkring ham; da gjorde han med de Sidste et rasende Udfald, Mand imod Mand kæmpede Maurerne og de Christne, Sværdene lignede, Skjoldene klang og Blodet flød i Strømme; da ramte en Steen fra en Blide den hellige Dervisch, døende sank han om, det hvide Banner blev revet af hans Haand, og Forsværelse greb nu Maurernes Slarer: „Hj! Allahs Naame sinner ikke længere; han har givet vort Liv i de Vantroes Haand!“ og flygtende styrkede de, der vare levende, tilbage til Byen. Da overgav Malaga sig; under Paufers og Trompeters Lyd drog den katolske Konge i Spidsen for sin Hær indad den aabne Port; hans Dronning red ved Siden af ham paa en hvid, arabisk Ganger, der var sendt hende som Hyldestegn; foran dem blev baaret det fjendtlige Banner, knækket og blodigt, men Castiliens Fane vaiede høit i Luften. Krigere og Ridsmand skjulte sig i deres Huse, Kvinderne knælede grædende i Gaderne, hvor Løget kom frem, og bade om Raade; men de bleve Alle, Mænd og Kvinder og Børn, paa nogle enkelte Udvalgte nær, gjorde til Slaver. Endnu i to Dage sad el Begri og en lille Flok af hans troe Krigere, uden Vin, uden Brød, uden Olie, indesluttede bag Kæftningens stærke Mure; da først sendte de, tvungne af den truende Hungersdød, en Herold ned i den erobrede Stad for at bede om Fred. Slottets Porte aabnede sig, og en lille Stare af udmattede, blede, huulnede Mænd med deres tappe, altfor tappe Hovding i Spidsen, vandrede langsomt, med høit hoved og trodsig sammenbidte Læber, nedad Bjergget, imellem de tvende Mure, som forbandt Kæftningen med Byen, og af hvilke endnu den ene er tilbage. Deres Naaben bleve sonderbrudte, deres Hænder bundne, og selv bleve de sendte ind i Landet, for at trælle i Bjergkæftningerne. Men Ferdinand og Isabella gjorde et rigt Bytte af Guld og Sølv, af ædle Stene og kostbare Kogelser, af fine østerlandske Slor og kostelige Tæpper; og saaledes blev Malaga erobret.

Dg endnu ligger i denne Stund det gamle Gibraltar høit oppe paa sin Klippe og seer mørkt og truende udover Byen og Havet, og længselsfuldt over til det fjerne Afrika. Den nedgaaende Sol sinner paa dets Taarne og farver dem med en blodig Rødme; det tænker paa, hvad det engang var: et Skjold over de Troende, og hvad det nu er bleven: et Gjemmested for Skjelmer og Tyve. Men Solen synker længer ned, dens sidste Straaler lyse over de enkelte grønne Vinhaaver og de hvide Lysfæder, som ligge adspredte paa en fjernere Bølge, der er mere frugtbar end de andre Bjelde; endnu et svagt Glimt paa Spidsen af Gibraltaros Taarn, saa er den nede bag Bjergene, og det er Nat.

Ugens Politik.

Den 4de Marts 1869.

Discussionen i Frankrigs lovgivende Forsamling angaaende Seinepræfectens Administration af Hovedstadens Finantier har tilføjet den keiserlige Regering et af de Nederlag, hvis Virkninger maaskee ere mindre synlige for Dieblisset, men som sikkert vil komme til at øve en stor Indflydelse paa de forestaaende Valg. Paavirket af Thiers' uimodstaelige Angreb og Majoritetens vaklende Holdning maatte endog Rouher indrømme, at man ikke har taget tilberedt Hensyn til den lovgivende Forsamlings Prærogativer, men at denne Feil for Fremtiden vilde blive undgaaet. Dg naar man vil vide, hvori Feilen da egentlig bestod, saa bringer Ordskiftet den uomtvistelige Kjendsgjerning for Lyset, at Hausmann har udgivet 2,000,000,000 Francs til sine Bygningsforetagender, og at han har laant og udgivet 450 Millioner Francs uden Control, uden Bemyndigelse, ifølge egen Magtfuldkommenhed, og laant dem af en Creditanstalt, som var aldeles uberettiget til at tilstaae et slikt Laan. For at danne sig en Forestilling om den af Seinepræfecten indtagne Stilling maa man tænke sig den Forbittrelse, hvormed en Finantsminister i en constitutionel Stat vilde blive modtaget, naar han fremstod i den lovgivende Forsamling og erklærede, at han uden dennes Bemyndigelse havde contraheret og forbrugt et Laan paa 450 Millioner. Rouhers Dptræden under Ordskiftet fremstilles af en Correspondent i „L'Indép. Belge“ paa følgende humoristiske Maade. „Kampen varede i fem Dage“, siger han. „I Krigsaaet sagde den Overst-commanderende til en af sine første Generaler: „Seer De den Stilling hist henne? Besæt den og opgiv den ikke, for De bliver afløst“. Generalen svarede: „Men jeg bliver banket ud af den, Deres Excellence.“ — „Det er mig en ligegyldig Sag, naar det ikke er mig, der faaer Bank. Jeg skal nok ile Dem til Undsætning, naar Tidens Bylde kommer, og jeg er uovervindelig.“ Generalen adlød, og allerede den næste Dag var han meget lidende, da Hjenden faldt over ham fra alle Kanter. Nu drog Feltherren sin anden General hen i en Krog og sagde mild og venlig: „Deres Kammerat er slemt medtagen og

gjør mig ikke mere synderlig Rytte. Gaa i Ilden og understøt ham.“ — „Men Stillingen er uholdbar, Deres Excellence. Det er urimeligt at sende en brav Officer dert hen, og han oppofres kun til ingen Rytte, naar man overdrager ham et slikt umuligt Spørv.“ — „Jugen Raisonneren“, svarede den Overstkommanderende. „Er jeg ikke tilfede; jeg har endnu aldrig forladt Nogen i Farens Stund; jeg skal nok ile Dem tilhjælp, naar det kniber.“ Dg ligesom den modige Ganteur kastede General Forcade la Roquette sig med Selvooffrelse i Haandmængden, og man veed, hvad hans Forsøg paa at holde sig i denne umulige Stilling, hvor alle Hjendens Kanoner bestod ham med Kardæsker, kostede ham. I det Hæbnesvangre Dieblis raabte Ganteur: „General Rouher, il os tilhjælp!“ — „Tilhjælp, General, vi ere redbningsløse“, gjentog Forcade; „vi sagde jo nok, at Forsværet var umuligt.“ General Rouher betragtede i tilbørlig Afstand Elagets Gang. Pludselig saae han en stærk Bevægelse i sin Arme. Det var General Calley Saint Paul (en af Majoritetens Ledere), der forlod Kæfkerne i Spidsen for hele det sachske Corps og gif over til de Coalliserede. I dette Dieblis raabte Rouhers Generaler endnu høiere: „Tilhjælp! tilhjælp! De har lovet os det!“ Hans Excellence indsaac, at det gjaldt om at fatte en afgjørende Beslutning, og han brød pludselig op med klingende Spil og hele sin Bagage, idet han overlod Balpladsen til Hjenden uden at betynde sig om sine stakkels Underbefalingsmænd, til hvem han overlod, som de bedst vidste og kunde, at trække sig ud af den Stilling, hvori han ved sin egen Uklogskab havde bragt dem.

De Fremmede, som gjeste Paris og som hentykte over Stadens Skjæbhed udbasune Seinepræfectens Roes overalt, kunne have godt af at sjenke en Artikel i „Journal des Débats“ nogen Opmærksomhed. „Den udenlandske Presse“, siger dette Blad, „lyskfølsætter sig naturligt med den vigtige Discussion, der nys har fundet Sted i den lovgivende Forsamling. „Morning Herald“ gjør sig lystig over Hausmann og kalder ham en Mand med babyloniske Ideer; men medens dette Blad spydigt erklærer, at han virkelig ikke har udført Underværker, og at det nærværende Paris ikke kan maale sig med Rom under Augustus, indrømmer det dog, at Hausmann virkelig har forstjønnet Paris, at det ved hans Foranstaltning er blevet den pragtfuldeste Hovedstad, og at de fem Verdensdele Rigmænd og Lediggængere maae være ham i høi Grad taknemmelige. „Parisis Hovedtillokkelse“, siger „Morning Herald“, „er dets Fortlystelsesanstalters Overlegenhed over alle andre, der findes i Europa. Det maa idelig anvende sine Hjelpe-midler for at skabe nye Glæder; det maa vedblive at være den almindelige Kilde, af hvilken Lediggang, Nydelseslyge og Vellevenet øse.“ Det er muligt, at denne Opfattelse af den Rolle, som Paris bør spille i Verden, er overensstemmende med Hausmanns personlige Anskuelse og smigrer hans Egentjærlighed, men man maa tillade os at være mindre tilfreds dermed. Vor Fædrelandskjærlighed seer ikke noget hæderligt i, at Frankrigs Hovedstad kun er det forjættede Land for Luxus, Vellevenet og Ekstroskandaler, for alle Nydelser, som „Morning Herald“ høfligt udtrykker sig, istedetfor at sige for alle Udvævelser. Det engelske Blad synes at troe, at det er Maalet for den franske Nations Uergrjerrighed, og det gaer ud fra denne Forudsætning, for at sigte dem for Inconscience, der dable Hausmanns affindige Udselshed. Den, der vil Maalet, maa jo ogsaa ville Midlerne. Saaledes kan man tale til en Hotelvert, som ønsker at lokke de mest glimrende Kunder til sig, men som dog betænker sig paa at gjøre de nødvendige Udgifter for at indrette sit Huus paa en stor Sod. Den Mening har man altsaa om os i Udlandet, og man frygter ikke for at udtale den høit og lydeligt med hovmodig og foragtelig Spot? Er det ikke Seinepræfecten, som først har sagt, at Paris burde være Glædens og Pragtens Stad, Samlingspladsen for alle Europas dagdrivende Millionærer. Udlandene ere i Grunden undskyldte, naar de forestille sig, at det er Paris og Frankrig, der udtale sig saaledes med Hausmann som Folk. Men vi ville ikke undlade at nedlægge en bestemt Protest mod en slikt Forudsætning, og vor Fædrelandskjærlighed lider endnu mere ved at høre sliige Udtalelser, end ved at see Preussen udvide sig i Lydskland, og Belgien vedtage sin saameget omtalte Jernbanelov.“ — Et Undringsforlag til Lovet, der gif ud paa, at Laanet ikke skulde contraheres med „Credit foncier“, men umiddelbart med Laangiverne, er vel blevet forkastet med 147 Stemmer mod 97, men denne betydelige Minoritet maa sikkert gjøre et stærkt Indtryk paa Regeringen.

„Le Moniteur de l'armée“ indeholder kun sjældent ledende Artikler; men naar det officieuse Blad engang imellem udtaler sig, vækker det derfor ogsaa desto større Opmærksomhed. Med Overstift: „Frankrigs Afvæbning“, indeholder det nævnte Blad en meget krigerisk Artikel, der gaer ud paa at paavise, at Afvæbning er en Umulighed, og at en Krig, naar Alt kommer til Alt, ikke er saa slem, da den tjener til at rense Luften. Besøfet føres paa følgende Maade: „Der gives Folk, som udtale sig for en Afvæbning. Alt ophæve staaende Hære, at fremme Nationernes Samkvem, at tilintetgjøre Krigens Under, derom drømme visse Personer. Vi indrømme, at det er en behagelig Drøm, og hvis den

ikke var saa ufornuftig, vilde vi gerne drømme paa samme Maade. Men er det ikke taabeligt, at hengive sig til sliige Tanker i et Dieblis, da de militaire Kræfter ere i Bevægelse overalt? Tilvisse. Der vil maaskee komme den Tid, da Armeer og Krige vilde være et forældet Begreb. Men før vi ere komne saa vidt, vil Krigen være den sikreste af alle diplomatiske Theorier, og Armeer vilde endnu længe være nødvendige for at opretholde Nationernes Hære og sikkere deres Uafhængighed. Det er Stik og Brug i vore Dage at paafalde Folket, som om den indeholdt noget Nyt. Men Ketten vil let blive overseet, naar den ikke understøttes af Magt. Gendarmer ere nødvendige til at hævede Individernes Rettigheder, og Armeer kunne ikke undværes, naar det gjælder om at opretholde Nationernes Rettigheder. Det er aldeles indlysende, men vi kunne tilføie, at uden Krig blive Nationerne svage og blødagtige; at Pengemændene voege op som Paddehatte, hvor der ikke findes Soldater, og at det i Virkeligheden kun er Begelmæglerne og Børspeculanter, som lide Stade ved en Krig.“ Dette voldsomme Sprog har vakt megen Forbauselse; „Le Temps“ spørger, om det er et Symptom paa hvad den nærmeste Fremtid skal bringe, og „L'Indép. Belge“ bemærker med Rette, at det officieuse Blads Sprog ingenlunde er sikkert til at berolige den offentlige Mening.

Conferenceprotocollen er nu offentliggjort, men den indeholder ingen nye Oplysninger; den viser kun, at det virkelig var Stormagternes alvorlige Villie at undgaae den Kamp, som det orientalske Spørgsmaal tidligt eller sildigt vil fremkalde, og i hvilken baade Tyrkiet og Grækenland kun vilde være Stakbrikkerne, medens Hovedrollerne vilde blive udførte af langt mere betydningsfulde Magter.

Kong Wilhelm af Preussen har idag aabnet den nordtydske Rigsdag. Throntalen udtaler det høit, at Freden vil blive bevaret, idet Conferenceforhandlingerne have godtgjort Stormagternes fredelige Hensigter.

I Madrid vinder Marzalk Serranos Erklæring, der gaer ud paa, at der ikke vil blive foretaget nogen Ministerforandring almindeligt Bifald. Man betragter det nu som en afgjort Sag, at Kong Ferdinand af Portugal ikke vil modtage Spaniens Krone. Om kort Tid vil Regerings-spørgsmaalet blive Cortes forelagt, og denne Forsamling vil have Valget mellem en Republik og et constitutionelt Kongedømme med Hertugen af Montpensier som Konge. „Epoca“ paastaar imidlertid, at dette Spørgsmaal allerede er afgjort til Gunst for Monarchiet i Forsatningsudkastets anden Paragraph, der om nogle Dage vil blive fremlagt i den lovgivende Forsamling.

Efterretningen om, at det nordamerikanske Senats Udvælg for de udenlandske Anliggender havde forkastet den angaaende Alabamafagen sluttede Overenskomst, har endnu ikke bekræftet sig. Paa en Forspørgsel i Underhuset erklærede Ministeriet, at det ikke havde modtaget Efterretning om Forfastelse, og ved et af Handelskammeret i Manchester givet Bestmaaltid, til hvilket den nordamerikanske Gesandt var indbudt, udtalte han, at Hjøndt man vilde vide, at Udvalgets Majoritet var mod Overenskomsten, havde det endnu ikke afgivet sin Betænkning til Senatet, og han ansaa det for høvet over enhver Tvivl, at hvad der end hændte, „vilde Uanselighederne ikke fremkalde noget alvorligt Sammenstød“. Man vil dog snart faae noget Paalideligere, end Reverdy Johnsons sangviniske Udtalelser, at støtte sig til. I Dag, den 4de Marts, drager nemlig den nye Præsident, General Ulysses Grant, i høitideligt Optog til Capitolium i Washington, for at aflægge Embedseden, og Hjøndt han i Modsetning til Andrew Johnson har hyllet den bekjendte Paaftand, at Talen er Sols, men Tausked er Guld, vil han dog snart blive nødsaget til i sit Budskab til den store Nation, der har betroet ham den øverste Magt, at opstille et Program, i hvilket Spørgsmaalet om de nordamerikanske Fristaters fremtidige Forhold til England vil indtage en vigtig Plads.

M.

Litteratur.

— Vor Udtalelse angaaende „Lolo Prædikener af Stiftsprovst Egede Blahn“, at de „upaatvirelig vilde bane sig Vej til en langt videre Kreds“, gif hurtigere i Opfyldelse, end vi havde anet, idet Bogen allerede efter faa Ugers Forløb maatte udgives i andet Dplag. (Magnus A. Schulz's Forlag i Aalborg.)

— Bloch Suhrs „Æsthetiske Skrifter“ ere foreløbigt sluttede med sjette Bind, der indeholder den større Fortælling „Hovmesteren“ og nogle mindre Reiseskizzer. (Forlagt af Chr. Steen & Søn.)

— „Noveller, berättade på ottave rime“, af Acharius, Forfatteren til „Luisella“. Nærværende Noveller, fire i Tallet, ere temmelig ubetydelige og faae i det Hele kun noget Værd ved Versformen, hvori de ere skrevne, og som Forfatteren behandler med ikke ringe Værd, dog langfra med saadan Aand og Ennidighed som f. Eg. Paludan-Müller i „Adam Homo“. (Alb. Bonniers Forlag i Stockholm.)